

LAIMĪGĀS BEIGAS

(viencēliens)

DARBOJAS:

SIVĒNS RUKMĀRS

ZOSĪTE GĀGIJA

KAĶĒNS ŅAURIS

PŪCES AIŽENIJA

PŪCIS UINĀRS

1. AINA

“KARALIS LĪRS”

Rukmārs. Nē, tas vairs nav izturams, ruk!

Gāgija. Kas tad, Rukmār?

Rukmārs. Kurš man ieteica lasīt šos draņķa stāstiņus?

Gāgija. Bet, Rukmār – tie nav nekādi draņķa stāstiņi – tā ir klasika. Tās ir pasaules labākās lugas. Tas ir pats Šekspīrs, gāgāgā.

Rukmārs. Tas patiešām ir gatavais gāgāgā, tas tavš Šekspīrs. Vai tu pati esi šos murgojumus lasījusi?

Gāgija. Esmu.

Rukmārs. Nu tad paskaties uz šito! Karalis Līrs. Kas te notiek, ruk? Viens prātu izkūkojis muļķis atdod savu valsti meitām.

Gāgija. Karalis, Rukmār – karalis, nevis prātu izkūkojis muļķis.

Rukmārs. Vai tad karalis nevar būt prātu izkūkojis muļķis?

Gāgija. Nu vispār jau var.

Rukmārs. Protams, ka var – ja tai prātā, piemēram, dzeguze ieperinās.

Gāgija. Kāda dzeguze?

Rukmārs. Nu tā, kas palīdz to prātu izkūkot. Vai varbūt tu domā, ka šis te karalis Līrs rīkojās pareizi, atdodams savu valsti abām sliktajām meitām?

Gāgija. Protams, ka nepareizi.

Rukmārs. Nu redzi nu!

Gāgija. Bet par to jau šī luga ir.

Rukmārs. Viss – šī luga par to vairs nebūs!

Gāgija. Kā – nebūs?

Rukmārs. Tā, ka mēs šo lugu tūlīt pat pārtaisīsim.

Gāgija. Kā pārtaisīsim? Kādi mēs? Šekspīru?

Rukmārs. Jā, jā – mēs Šekspīru.

Gāgija. Bet Šekspīrs taču bija ģēnijs!

Rukmārs. Un es arī esmu ģēnijs. Un mēs vēl redzēsim, kurš kuru. Ej tūlīt pārģērbies!

Gāgija. Par ko?

Rukmārs. Par karaļa Līra ļaunajām meitām.

Gāgija. Par abām uzreiz?

Rukmārs. Jā, jā – par abām uzreiz. Neiešu taču es meklēt katrai tādai draņķei atsevišķu aktrisi! Ņauri! Ņauri!

Ņauris. Ņau! Neviens mani nemīl! Neviens par mani nedomā!

Rukmārs. Šo lietu mēs acumirkli izlabosim.

Ņauris. Kā?

Rukmārs. Tu spēlēsi Kordīliju.

Gāgija. Nevis Kordīliju, bet Kordēliju.

Rukmārs. Vienalga.

Ņauris. Kas tā Kordīlija tāda ir?

Rukmārs. Nevis Kordīlija, bet Kordēlija. Kordīlija... Tas ir – Kordēlija! Viņa ir karaļa Līra labā meita.

Ņauris. Labā meita?

Rukmārs. Jā, tā, kuru visi mīl un par kuru visi domā.

Ņauris. Cik jauki!

Gāgija. Bet es varbūt gribu būt Kordēlija! Kāpēc man jābūt ļaunajām māsām, turklāt abām divām uzreiz?

Rukmārs. Tāpēc, ka tevi visi jau tāpat pārāk mīl un pārāk bieži par tevi domā.

Gāgija. Ak tā? Nu labi – bet kā tad mani sauks? Gonerila vai Regana?

Rukmārs. Reganilla. Tas būs viņu abu krustojums. Bet ej tagad ģērbies. Un tu, Kordēlij, arī.

Ņauris. Bet ko tu pats darīsi?

Rukmārs. Es? Es, protams, būšu gudrais karalis Līrs.

Ņauris. Karalis Līrs? Es zinu tikai karali lauvu.

Rukmārs. Klasiku vajag lasīt, muļķi!

Ņauris. Ņau!

Gāgija. Vai, māsīn, kāda tu jocīga izskaties!

Ņauris. Jā? Tu arī izskaties jocīga, hihhi!

Gāgija. Bet kur tad tētiņš?

Ņauris. Re, kur nāk, ņau.

Gāgija. Gāgāgā...

Rukmārs. Neņaudiet, manas mīļās meitas, un negāginiet. Tas augstdzimušām princesēm nepiestāv, ruk. Nu? Gaidāt, ka es tagad atteikšos no troņa?

Gāgija un Ņauris. Jā, tētiņ.

Rukmārs. Nemaz neceriet, nekrietneles! Pigu jūs no manis dabūsi! Valdīšu līdz pat nokļūšanai gaļas kombinātā, ruk! Tfu!... Laikam ne to pateicu...

Ņauris. Bet, tētiņ – es taču esmu tava labā meitiņa, ņau – es esmu Kordēlija – vairs neatceries?

Rukmārs. Nu labi – tad tev es piešķiru sešus hektārus no savas valsts – varēsi uzcelt vasarnīcu un piemājas dārziņu iekopt.

Ņauris. Paldies tev, tētiņ, paldies!

Gāgija. Bet man? Kaut sešsimt kvadrātmetrus!

Rukmārs. Ne centimetru! Cietumā, un viss! Izrāde beigusies. Tālāk visi dzīvo laimīgi.

Gāgija. Jā, šausmīga jau man tā laime! Ej pats dzīvot cietumā!

Rukmārs. Liecies taču mierā – tu labi zini, ka esi tā sliktā.

Gāgija. Bet kāpēc es nevarētu laboties?

Rukmārs. Labi, Reganilla – sakarā ar to, ka esi labojusies, es tev piešķiru divus hektārus zemes.

Gāgija. Tikai divus?

Rukmārs. Divus hektārus zemes Londonas centrā maksas autostāvvietas ierīkošanai.

Gāgija. Ak paldies tev, tētiņ!

Rukmārs. Nu? Vai šitā nav labāk, ko? Vai es neesmu lielāks ģēnijs nekā Šekspīrs?

Gāgija un Ņauris. Jā, Rukmār – tu patiešām esi ģēnijs!

2. AINA

“OTELLO”

Rukmārs. Sakarā ar to, ka jums tik veiksmīgi izdevās tikt galā ar karaļa Līra meitām, ruk, es jums piedāvāju jaunu pasākumu.

Gāgija. Kas tas būs par pasākumu, Rukmār?

Ņauris. Vai es atkal būšu tāds, ko visi mīl un par kuru visi domā?

Rukmārs. Jā, Ņauri – tu būsi nēģeris.

Ņauris. Jā? Vai tad nēģerus visi mīl? Es dzirdēju, ka ir tādas sliktas valstis, kurās nēģerus nemīl.

Rukmārs. Jā, bet neaizmirsti, ka mēs dzīvojam labā valstī. Mēs dzīvojam Latvijā. Un Latvija ir valsts, kurā ļoti mīl nēģerus un bieži par viņiem domā.

Ņauris. Nu labi – tad es būšu nēģeris.

Gāgija. Bet es? Vai es būšu nēģeriete? Tas nozīmē, ka man būs jākrāso melns knābis? Varbūt es varētu būt melnais gulbis?

Rukmārs. Nē, Gāgij – uz melno gulbi neceri. Jo, pirmkārt, tev nav gulbja lomai nepieciešamās grācijas. Ja mums būtu nepieciešams gulbis, tad to nāktos spēlēt man pašam, ruk. Bet otrkārt – Šekspīra darbos nekādu melno gulbju vispār nav. Tāpēc tu būsi – Dezdemonā.

Ņauris. Nau, bet tas taču ir šausmīgi neglīts vārds!

Gāgija. Nē, Ņauri – tas ir ļoti skaists vārds. Es zinu, gāgāgā – tā ir ļoti skaista loma. Tu ieklausies tikai – Dezdemonā... Dezdemonā...

Ņauris. Dezdemonā...

Gāgija. Skaisti taču?

Ņauris. Nau...

Rukmārs. Vārda skaistumam te nav nekādas nozīmes. Katram ir tāds vārds, kādu viņš ir pelnījis. Nevar jau visi saukties par Rukmāriem. Ejiet un pārgērbieties.

Ņauris. Bet kas tad ar to Paukštello īsti notiek?

Rukmārs. Nevis ar Paukštello, bet ar Otello. Tas ir labi, ka tu šo to sajēdz no latviešu kultūras zvaigznēm, bet arī klasiku vajag zināt, ruk.

Ņauris. Jā, nu labi.

Rukmārs. Šekspīram ir tā – labajam nēģerim Otello...

Ņauris. Tam, kuru visi mīl?

Rukmārs. Jā, jā, tam pašam – viņam ir tikpat laba sieva – Dezdemonā.

Ņauris. Hihih!

Gāģija. Apklusti taču un paklausies, ko Rukmārs tev stāsta!

Rukmārs. Jā, tā tad Šekspīrs, būdams slikts cilvēku pazinējs, ir izdomājis, ka ļaunais Jago...

Ņauris. Vai Jago neviens nemīl?

Rukmārs. Protams, ka viņu neviens nemīl. Tātad šis Jago pastāsta, ka Dezdemonā ir slikta, un Otello viņu nožņaudz.

Ņauris. Pareizi dara.

Gāģija. Kā – pareizi dara?

Ņauris. Otello pareizi dara, nožņaugdams to nelieti Jago.

Rukmārs. Nē taču – tur jau tā ķibe, ka Otello notic Jago meliem un nožņaudz Dezdemonu.

Ņauris. Nē, tā nav pareizi.

Rukmārs. Mūsu domas sakrīt – Šekspīrs ir rīkojies nepareizi, uzrakstīdams, ka Otello nožņaudz Dezdemonu. Mēs to izlabosim.

Ņauris. Ā – Otello nožņaus Jago! Un Jago spēlēsi tu?

Rukmārs. Nē, es netaisos spēlēt nekādu Jago.

Gāģija. Bet kurš tad gribēs tādu nelieti spēlēt?

Rukmārs. Es izdomāju. Vienkārši un ģeniāli. Ejiet saģērbieties lomām.

Rukmārs. Gatavi?

Gāģija un Ņauris. Jā.

Rukmārs. Dezdemonā tā tad guļ gultā. Ienāk Otello un grib viņu nožņaut.

Ņauris. Es tevi nožņaugšu, Dezdemonā!

Gāģija. Bet, Otello – par ko tad?

Ņauris. Tāpēc, ka tu esi slikta.

Gāģija. Nē, Otello – es esmu laba!

Ņauris. Ņau!

Rukmārs. Tuk, tuk, tuk!

Ņauris. Kas tur ir?

Rukmārs. Tas esmu es – Jago.

Ņauris. Ā, nāc iekšā, mīlais Jago, un paskaties pats savām acīm, kā es nožņaudzu to nelieti Dezdemonu.

Rukmārs. Nē, Otello – tu esi ticis maldināts – Dezdemonā nav neliete.

Ņauris. Bet tu taču pats teici!

Rukmārs. Nē, tas nebija es, mīlais Otello, bet mans ļaunais dvīņubrālis Žago. Viņš bija pārgērbies manās drēbēs un apmeloja nabaga Dezdemonu.

Ņauris. Ņau! Nelietis! Es tūlīt nogalināšu ļauno Žago!

Rukmārs. Nē, nē, tas nav vajadzīgs – Žago ir sapratis savu vainu un pats labprātīgi devās uz desu fabriku. Tāpēc dzīvojiet tika tagad laimīgi!

Gāgija. Ak, kā lai mēs tev pateicamies, labais Jago?

Rukmārs. Nu nekas īpašs jau man nav vajadzīgs – pietiks ar kādu toveri šķovētu cukurbiešu.

3. AINA

“HAMLETS”

Rukmārs. Lūk, vēl viena nejēdzīga Šekspīra luga – “Hamlets”. Kas tajā notiek?
Karaļa brālis Klaudijs ieļē karalim, kamēr tas gul, ausī indi.

Ņauris. Ņau!

Rukmārs. Jā – karalis nomirst, bet karaļa brālis Klaudijs apprec karalieni un kļūst pats par karali, ruk.

Ņauris. Ņau!

Rukmārs. Un pēc tam tik sākas visādi šausmu darbi un slepkavības bez laimīgām beigām.

Ņauris. Ņau!

Gāgija. Beidz taču ņaudēt. Gan jau Rukmārs izdomās, kā izlabot arī šo Šekspīra darbu.

Rukmārs. Protams. Esmu jau izdomājis. Es būšu princis Hamlets – karaļa un karalienes dēls, ruk. Šekspīra kļūda ir tā, ka Hamlets ierodas pārāk vēlu. Mans Hamlets ieradīsies laikā. Ejiet ģērbieties.

Gāgija. Bet kurš būs kurš?

Rukmārs. Ņauris būs karalis.

Ņauris. Ņau!

Gāgija. Bet es – karaliene?

Rukmārs. Nē, tev nav karalienei atbilstošās stājas.

Gāgija. Kā nav? Skaties!

Rukmārs. Nē, tu būsi Klaudijs – karaļa brālis.

Gāgija. Tas sliktais?

Ņauris. Jā, tas, kuru neviens nemīl un par kuru neviens nedomā.

Gāgija. Un kurš tad būs karaliene – tu varbūt?

Rukmārs. Nē, teicu jau, ka būšu Hamlets. Nekāda karaliene mums nav vajadzīga.
Ejiet pārģērbieties.

Gāgija. Nu labi.

Ņauris. Vai šitas tērps ir labs?

Rukmārs. Vispār, ruk, tu izskaties pēc visa kā, tikai ne pēc karaļa.

Ņauris. Jā?

Rukmārs. Bet būs labi. Ko mēs daudz zinām par to, kā senos laikos ģērbās karaļi?
Varbūt viņi ģērbās tieši tā kā pašlaik Ņauris.

Ņauris. Tad būs labi, ko?

Rukmārs. Jā, būs labi. Kur ir tavs brālis Klaudijs?

Ņauris. Rakņājas pa drēbju skapi.

Gāgija. Nē, nē – es jau nāku!

Rukmārs. Kādai lomai tu esi sagērbusies?

Gāgija. Tu taču pats teici, ka es esmu karaļa brālis.

Rukmārs. Nu jā – ja šitas te ir karalis, tad, protams, ka viņam brālim ir jāizskatās tieši šādi.

Gāgija. Tad būs labi?

Rukmārs. Jā, būs labi – karalis var iet gulēt.

Ņauris. Ar labunakti!

Rukmārs. Nu? Vai tu jau guli?

Ņauris. Jā.

Rukmārs. Neizskatās.

Ņauris. Kāpēc neizskatās?

Rukmārs. Tāpēc, ka tu nekrāc.

Ņauris. Bet es nekad nekrācu – es guļu ļoti klusu.

Rukmārs. Jā, tu nekrāc, bet karalis krāc. Turklāt šausmīgi. Tā, lai skatītāji un viņa brālis uzreiz saprot, ka karalis ir aizmidzis.

Ņauris. Vai šitā?

Rukmārs. Jā, šitā būs labi.

Gāgija. Es jau varu iet?

Rukmārs. Ej.

Gāgija. Vai tu jau guli, mans brāli?

Ņauris. Jā. Vai tad tu nedzirdi, kā es krācu?

Gāgija. Jā, jā – dzirdu, dzirdu. Viss kārtībā – guli tālāk.

Rukmārs. Nu?

Gāgija. Ko – nu?

Rukmārs. Kurš tagad lies viņam indi ausī?

Gāgija. Bet tad taču viņš nomirs!

Rukmārs. Dari, ko tev liek – par pārējo parūpēšos es.

Gāgija. Labi. Bet man nav indes.

Rukmārs. Laikus par to vajadzēja padomāt.

Gāgija. Jā, bet ko lai es tagad daru?

Ņauris. Vai man vēl ilgi tā jākrāc, ņau? Man sāk sāpēt kakls.

Rukmārs. Labi, šē tev piena paka – tā būs indes pudele.

Ņauris. Vai man tagad lies ausī pienu? Varbūt labāk mutē, ko?

Rukmārs. Klusē un krāc!

Ņauris. Kā es varu klusēt un krākt?

Rukmārs. Krāc. Bet tu lej indi.

Gāgija. Labi.

Rukmārs. Stāt!

Gāgija. Vai! Tas esi tu, Hamlet? Es domāju, ka tu esi augstskolā. Vai tad šodien lekcijas ātrāk beidzās?

Rukmārs. Tas nav svarīgi, mīļo tēvoc. Bet arī man ir tev kāds jautājums.
 Gāgija. Jā, Hamlet?
 Rukmārs. Ko tu tur grasījies darīt?
 Gāgija. Es? Ieliet tavam tēvam ausī nedaudz piena. Tas esot veselīgi.
 Rukmārs. Ak tad pienu gan, ko?
 Gāgija. Jā.
 Rukmārs. Dod paostīt!
 Gāgija. Osti.
 Rukmārs. Šitas nav piens – šitā ir inde!
 Gāgija. Šausmas! Ko tu tagad ar mani darīsi?
 Rukmārs. Vai tu nesaproti, ka liet ausī savam brālim indi nav labi?
 Gāgija. Tagad saprotu.
 Rukmārs. Tad nekad vairs tā nedari, un turpmāk dzīvosim visi laimīgi!
 Gāgija. Jā, labi – es esmu ar mieru.
 Rukmārs. Bet tu beidz krākt un celies. Arī šī luga ir laimīgi un pareizi beigusies.
 Ņauris. Urā!

4. AINA

“MAKBETS”

1. skats

Aiženija. Ņauri!
 Ņauris. Jā?
 Aiženija. Ko tu pēdējā laikā tik reti pie mums iegriezies, aiaiai?
 Ņauris. Nav laika – mēs ar Rukmāru labojam nepareizās lugas.
 Aiženija. Kā – labojat nepareizās lugas?
 Ņauris. Nu, saproti – ir tāds Šekspīrs – daudz nepareizu lugu sarakstījis.
 Aiženija. Jā?
 Ņauris. Jā. Nu un mēs ar Rukmāru tās iztaisām par pareizām lugām.
 Aiženija. Ai, cik interesanti!
 Ņauris. Jā, tad nu es skrienu.
 Aiženija. Pagaidi, bet kā tas īsti izskatās?
 Ņauris. Nu nāc man līdzi, tad redzēsi.
 Aiženija. Laižam, mīļais Ņauri – laižam!

2. skats

Rukmārs. Nu kur tas Ņauris atkal aizķēries?
 Gāgija. Varbūt makšķerē?
 Rukmārs. Nē, viņa makšķere mētājas tepat aiz stūra.
 Gāgija. Ko mēs šodien pārtaisīsim?
 Rukmārs. Atnāks Ņauris, visu pateikšu – es nevēlos divreiz virināt muti.

Gāgija. Ak, kā man gribētos to noskatīties kādreiz arī no malas!

Rukmārs. Neko nevar darīt, tāds ir aktiera liktenis – reizē spēlēt izrādi un to skatīties nav iespējams.

Gāgija. Jā, to es saprotu.

Ņauris. Ņau, te ir Aiženija – viņa arī grib redzēt kādu pareizu lugu.

Aiženija. Jā – labvakar, aiaiai!

Rukmārs. Tad lai sēž kaktā un skatās.

Aiženija. Labi. Paldies tev, Rukmār, aiaiai!

Ņauris. Nu? Ķeramies tik pie darba!

Rukmārs. Tu mani neizrīko. Labāk uzmanīgi klausies. Un tā – ir šim Šekspīram tāda draņķa luga, ko sauc “Makbets”. Šis Makbets, lai gan pats ir pietiekoši bagāts cilvēks, grib kļūt par karali, tāpēc viņš nogalina karali un vēl daudzus citus nevainīgus cilvēkus.

Aiženija. Šausmas...

Rukmārs. Un pēc tam viņu, protams, nogalina arī pašu.

Aiženija. Tā tam Makdonaldam vajag!

Rukmārs. Nevis Makdonaldam, bet Makbetam. Un tu, Aiženij, tagad pastāvi klusu, ja gribi skatīties, un netraucē – citādi izlikšu tev aiz durvīm. Te tomēr tagad ir tādas kā teātris, nevis tas, ko tu varbūt iedomājies. Jā, šai lugā ir arī Makdonalds, bet toreiz viņš savu ēdnīcu vēl nebija atvēris.

Ņauris. Skaidrs.

Rukmārs. Bet patiesībā pie visa vainīga bija viņa sieva lēdija Makbete, kas nabaga Makbetu uzkūdīja uz šo slepkavību. Pēc tam lēdija Makbete sajuka prātā.

Aiženija. Tā viņai vajag!

Rukmārs. Aiženij, pēdējais brīdinājums! Ņauris tātad būs labais karalis.

Ņauris. Cik jauki!

Rukmārs. Viņu sauc Dankans. Bet Gāgija būs lēdija Makbete.

Gāgija. Bet vairs negribu būt tā sliktā! Kāpēc šoreiz es nevaru būt labais karalis Dankans?

Ņauris. Bet tad taču tevi nogalinās.

Gāgija. Nē, nenogalinās – es zinu, ka Rukmārs to nepieļaus.

Ņauris. Bet es negribu, ka mani nemīl un par mani nedomā!

Gāgija. Tu redzēsi, ka lēdija Makbete galu galā būs ļoti laba.

Ņauris. Nu, ja tā, tad es varu būt arī lēdija Makbete.

Rukmārs. Tikai neļauties. Man ir pilnīgi vienalga, kurš spēlē Dankanu, kurš – lēdiju Makbeti. Galvenais, ka Makbetu spēlēšu es pats.

Gāgija. Jā, es skrienu ģērbties!

Ņauris. Es arī.

Aiženija. Ai, cik interesanti!

Gāgija. Es esmu labais karalis Dankans – es guļu.

Ņauris. Nāc, Makbet – šie duncis – nogalini šito karali! Tad tu pats kļūsi par karali viņa vietā. Ha, ha, ha!

Rukmārs. Nē, lēdij – nez, vai tā būs pareizi.

Ņauris. Kā? Nebūs pareizi?

Rukmārs. Nu padomā pati – pēc karaļa Dankana nogalināšanas mums nāksies vēl nogalināt viņa dēlus un daudzus citus radniekus.

Ņauris. Jā, tā tas tiešām būs.

Rukmārs. Bet viņu ir tik daudz, ka mēs stipri nogursim un pēc tam kāds no viņiem nogalinās mani, bet tu tam visam pa starpu sajuksi prātā.

Ņauris. Ņau! To gan es negribu!

Rukmārs. Redzi nu! Mums taču visa kā ir pietiekami. Labāk atstāsim te karali Dankanu mierīgi gulēt un arī paši iesim kārtīgi nosnausties.

Ņauris. Bet pirms tam vakariņās kārtīgi saēdīsimies reņģu galvas. Mēs taču esam bagāti – mēs varam to atļauties, vai ne?

Aiženija. Bravo! Bravo! Nē, nūdien, Rukmār – tu patiešām esi ģēnijs!

5. AINA

“ROMEO UN DŽULJETA”

1. skats

Aiženija. Uinār!

Uinārs. Uiuiui, Aiženij, uiuiui – kāpēc tu esi tik satraukta, ko?

Aiženija. Ja tu zinātu, cik brīnišķīgas lietas dara Rukmārs!

Uinārs. Uiuiui, Aiženij, uiuiui – ko tad viņš tādu dara, ko?

Aiženija. Viņš sliktas lugas pārtaisa par labām.

Uinārs. Uiuiui! Kā tas ir, ko?

Aiženija. Nu tur, kur ir sliktas beigas, tur viņš pārtaisa tās beigas labas.

Uinārs. Tas gan ir cildeni, Aiženij – tas gan.

Aiženija. Tad laižam!

Uinārs. Uz kuriem?

Aiženija. Rukmārs atļāva mums ar tevi arī piedalīties šai cēlajā darbā, Uinār.

Uinārs. Ak tā? Nu labi, Aiženij, nu labi – tad laižam ar, uiuiui!

2. skats

Rukmārs. Tātad stāsts par Romeo un Džuljetu.

Gāģija. Mēs uzmanīgi klausāties, Rukmār.

Ņauris. Ņau!

Rukmārs. Romeo un Džuljeta ļoti mīl viens otru.

Ņauris. Cik jauki!

Rukmārs. Bet viņu vecāki ir tik stulbi, ka naidošanas savā starpā un neļauj ne vienam, ne otram apprecēties.

Gāgija. Cik traģiski...

Rukmārs. Un beidzas tas pavisam bēdīgi.

Ņauris. Tad labāk nestāsti.

Rukmārs. Nē, jums ir jāzina viss par Šekspīra briesmu darbiem.

Gāgija. Es zinu – Romeo un Džuljeta abi beigās izdara pašnāvību.

Ņauris. Glāb viņus, Rukmār! Glāb!

Rukmārs. Tieši tāpēc jau es te esmu. Ņauris būs Romeo tēvs.

Ņauris. Bet es gribu būt Džuljeta. Es jau pagājšreiz biju sliktā lēdija Makbete.

Gāgija. Vai es būšu Romeo?

Rukmārs. Nē, Romeo un Džuljeta būs Uinārs un Aiženija – viņiem kuru katru brīdi ir jābūt klāt.

Ņauris un Gāgija. Ā...

Rukmārs. Romeo un Džuljetas lomas ir ļoti neinteresantas – viņiem tikai ir jāmīl un viss.

Ņauris. Bet es negribu būt Romeo tēvs!

Rukmārs. Labi – tad tu būsi Džuljetas māte vai arī... vai arī vari iet makšķerēt.

Ņauris. Nē, makšķerēt es iešu pēc tam.

Rukmārs. Tad neizrunājies, ruk. Bet Gāgija būs Romeo tēvs. Ā, lūk, arī Aiženija un Uinārs! Ejiet visi saģērbties savām lomām.

Aiženija. Bet kas mums būs jādara?

Rukmārs. Tupiet kaktā un mīliet viens otru.

Aiženija. Ak tā? Nu labi – nāc, Uinār.

Uinārs. Uiuuiui...

Aiženija. Vai šai kaktā?

Rukmārs. Jā, šis kakts būs pietiekoši labs.

Ņauris. Tā, esmu gatavs. Džuljetas māte tagad sēž upes krastā un makšķerē vakariņām vimbās.

Gāgija. Bet Romeo tēvs... bet Romeo tēvs gatavojas mazgāt traukus.

Rukmārs. Romeo pienāk pie sava tēva un saka, ka grib precēties ar Džuljetu. Romeo esi tu, Uinār.

Aiženija. Bet tu teici, ka mums tikai jātup kaktā.

Rukmārs. Jā, jā – pēc tam atkal varēsiet tupēt kaktā.

Uinārs. Tēti...

Gāgija. Nu, nu?

Uinārs. Es gribu precēties ar Džuljetu.

Gāgija. Nevar, dēliņ, nevar.

Uinārs. Kāpēc?

Gāgija. Tāpēc, ka starp mūsu dzimtām valda šausmīgs naid.

Uinārs. Ak tā? Uiuiui – tad es eju atpakaļ uz savu kaktu.

Rukmārs. Tagad Džuljeta iet pie savas mātes un saka, ka grib precēties ar Romeo.

Aiženija. Māmiņ!

Ņauris. Klusāk! Izbiedēsi vimbas!

Aiženija. Bet es gribu precēties ar Romeo.

Ņauris. Pat nesapņo par to.

Aiženija. Kāpēc?

Ņauris. Tāpēc, ka es šausmīgi ienīstu Romeo māti.

Aiženija. Par ko?

Ņauris. Nav svarīgi – lien kaktā un netraucē makšķerēt!

Rukmārs. Bet es būšu labais Rukmārs. Panāciet nu tuvāk jūs abi – gan Romeo tēvs, gan Džuljetas māte!

Ņauris un Gāgija. Mēs nākam, labais Rukmār!

Rukmārs. Vai jūs zināt, ka Romeo un Džuljeta mirs, ja jūs neļausiet viņiem apprecēties?

Ņauris un Gāgija. Zinām.

Rukmārs. Vai jums tas patiks?

Ņauris un Gāgija. Nepatiks.

Rukmārs. Tāpēc nelaidiet tagad mulķi kaut kāda tur dzimtu naida dēļ, bet svētījiet savu bērnu laimīgo laulību.

Ņauris un Gāgija. Jā, labais Rukmār.

Aiženija. Ak, cik brīnišķīgas beigas!

Ņauris. Un lai tagad kāds pasaka, ka Rukmārs nav ģeniālāks par Šekspīru, ņau!